

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

CUGETĂRI ȘI PREDICI LA ÎNVIEREA DOMNULUI

Traducere din limba sârbă de
IONUȚ și SLADJANA GURGU

PREȘANIA

CUPRINS

- 5 Cugetări în preajma Învierii Domnului
- 11 Duminica – Ziua Învierii
- 13 Raiul s-a deschis din nou
- 17 Piatra cea din capul unghiului
- 23 Predică la Învierea Domnului - Belgrad, 1904
- 37 La Învierea Domnului - Valievo, 1920
- 45 Temelia credinței noastre - Ohrida, 1923
- 49 Să păzim credința părinților! - Ohrida, 1926
- 65 Hristos a înviat! - Ohrida, 1927
- 77 Învierea cea de obște - Jicea, 1939
- 91 Hristos a înviat! - Chicago, 1946
- 103 Hristos cel blând și înfricoșător - Statele Unite, 1955
- 107 Popor al lui Dumnezeu, Hristos a înviat! - New York, 1956
- 111 Învierea - Ziua bucuriei - Statele Unite, 1956
- 115 Înviază, suflete al meu!
- 117 Învietor este Domnul meu
- 123 Cheia tuturor tainelor

Cugetări în preajma Învierii Domnului

Nu este lesne a înțelege nemăsurata adâncime și înălțime a însemnătății Învierii lui Hristos. Ea a cutremurat și cerul, și pământul, și adâncurile iadului. Lumina cea strălucitoare a acestei întâmplări istorice minunează pe oameni nemăsurat mai mult decât mărimea cea fără de sfârșit a crugului ceresc, pe care o dezvăluie astronautii din vremea noastră. Pentru omul cel muritor este totuna dacă această lume este mică – doar atât cât cuprind ochii săi – sau ceva mai mare, încât nici telescopul să n-o poată cuprinde. Lui îi este totuna dacă mormântul său se va întinde pe două arșini de pământ ori peste întreg cosmosul, care cuprinde milioane de ani lumină. Dar niciun om nu este nepăsător față de Învierea lui Hristos.

Mulți se îndoiesc de adevărul Învierii lui Hristos – nu pentru că n-ar crede, ci pentru că vor să-și întărească credința lor. Precum fiul care a auzit că tatăl său a murit într-o țară îndepărtată, iar mai apoi un om cinstit i-a spus că nu este adevărat, ci este viu și va veni în curând. El crede acelui om cinstit – martorului –, dar întreabă în continuare în stânga și-n dreapta pe ceilalți oameni, așa încât să-i întărească și ei această veste bună. Preotul nu trebuie să-i judece pe aceștia. Nici Domnul Însuși nu l-a judecat pe Sfântul Toma, ci doar l-a mustrat puținel zicându-i: „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!” /Ioan 20, 29/

Înainte de toate, Învierea lui Hristos înseamnă biruință asupra fricii de care oamenii, încă de la zidirea lumii, se înfricoșează mai mult decât de orice – moartea. Hristos „călcat-a cu moartea pe moarte.” /Troparul Învierii/ Chinuit până la sânge, plin de răni, răstignit pe cruce și îngropat în Vinerea Mare, S-a sculat din mormânt viu

și sănătos, tânăr și frumos, așa precum a fost și mai înainte de pătimire, și S-a arătat la sute de oameni, iar mai apoi, de-a lungul a nouăsprezece veacuri, și la mii de oameni.

Cunoscând bine că inima cea împietrită este înclinată să se încredințeze mai degrabă în rău decât în bine, Dumnezeu S-a îngrijit ca adevărul Învierii lui Hristos din morți să fie mărturie tuturor și încredințare. Așadar, dovezile Învierii lui Hristos sunt așa de limpezi și de pilduitoare, încât toți oamenii pot să creadă – toți pot, dar unii nu voiesc. Nu după logică nu vor, ci după răutatea inimii lor – răutate care întunecă logica.

Învierea lui Hristos înseamnă că toate problemele vieții și ale ființării care îl chinuiau pe om sunt dezlegate, toate teoriile materialiste și naturaliste sunt lepădate, toate misterele descoperite, toate tainele arătate și toate alosele simțăminte și doriile inimii omului împlinite. /cf. 1 Cor. 2, 9/

Sfântul Serafim de Sarov, slava și lauda neamului

rusesc, saluta pe fiecare om, în fiecare zi din an, cu „Hristos a înviat!” El a înțeles cu adevărat înălțimea și adâncimea Învierii lui Hristos. Creștinii ortodocși din Balcani și din Răsărit se salută între ei vreme de patruzeci de zile, de la Înviere până la Înălțarea Domnului, doar cu cuvintele: „Hristos a înviat!” – „Adevărat a înviat!”

Se spune că unii fachiri din India, după multe exerciții, pot să se facă precum morții și să stea sub pământ o zi-două, fără a respira, după care se ridică și își continuă viața. Prin aceasta, vrăjmașii creștinismului doresc să disprețuiască și să lămurească în acest chip faptul istoric al Învierii lui Hristos. Poate și unii ortodocși se smintesc cu aceste istorisiri, mai cu seamă cei care se îndeletnicesc cu ocultismul. Trebuie să știm însă că și fachirii care „au murit” „au înviat,” dar în cele din urmă au murit cu desăvârșire, așa că moartea a fost sfârșitul de neocolit al vieții lor. La Hristos este altminteri: sfârșitul morții Lui a fost viața – viața cea veșnică, viața care nu piere. Și încă ceva: dacă fachirii „au murit” și „au înviat” cu

adevărat, acestea le săvârșeau din mândrie, pentru ei, însă Hristos a murit și a înviat „pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire,” adică din dragoste curată față de om. Aceasta este deosebierea, ca dintre cer și iad.

Cu toate că în Crezul nostru nu se spune că Hristos a înviat pentru noi, ci doar că a pățimit pentru noi, se vede limpede că și Învierea Sa a fost pentru noi, ca și toate celelalte întâmplări din viața Lui. Înainte de Învierea Sa, El i-a înviat pe alții și pe Lazăr, ca prin aceasta să arate că El poartă grijă de oameni, iar nu de Sine, și că poate învia trupurile tuturor creștinilor din vremea Sa, așa cum printr-un cuvânt i-a înviat pe Lazăr și pe ceilalți. El a zis: „Eu nu caut slava Mea.” /Ioan 8, 50/ A cui slavă dorești, Doamne? – Caut slava Tatălui Meu și slava oamenilor necăjiți. Iată smerenia și cuvioșia care întrec cugetarea noastră, și iată „dragostea lui Hristos, cea mai presus de cunoștință”! /Efeseni 3, 19/ Doamne, mă închin până la pământ smereniei Tale, și mă închin până la iad iubirii Tale celei de oameni. Amin.

Duminica – Ziua Învierii

Duminica este ziua Învierii lui Hristos – Hristos
a înviat!

Ziua biruinței lui Hristos – Hristos a biruit!

Ziua slavei lui Hristos – Hristos S-a preaslăvit!

Ziua nimicirii morții – Hristos a biruit moartea!

Ziua biruinței asupra morții! Viața a strălucit!

Ziua bucuriei Maicii – Maica lui Dumnezeu și-a
șters lacrimile!

Ziua veseliei copiilor – Prietenul copiilor a înviat!

Ziua veșnicilor zări. Să deschidem ochii și să privim!

Ziua împlinirii dreptății. Dreptatea s-a arătat mai puternică decât nedreptatea!

Ziua dezvăluirii adevărului. Adevărul a strălucit întru întuneric!

Ziua cunoașterii Dumnezeirii lui Hristos – Dumnezeu S-a arătat în Hristos!

Ziua întru care s-a arătat obârșia omului. Cu toții suntem fii ai lui Dumnezeu!

Ziua arătării îngerilor. Cu toții suntem frați ai îngerilor!

Ziua dezlegării tainei. Cerul ne este patrie!

Ziua slavei Dragostei – Dragostea este mai tare ca moartea!

Ziua învierii din morți. Surorile răposate sunt vii! Să învieze Dumnezeu! A înviat Dumnezeu și au pierit vrăjmașii Lui.

Raiul s-a deschis din nou

N-ați auzit oare? Oare încă n-ați auzit că Raiul s-a deschis din nou? Nu raiul pe pământ, ci în cer. Nu sub vremi, ci în veșnicie! Și că în acest Rai netrecător au fost întâmpinați de un călcător de lege, de un tâlhar și de un sărac: Adam cel călcător de lege, tâlharul de pe cruce și săracul Lazăr.

Hristos a înviat, și prin Învierea Sa a deschis porțile Raiului celui ceresc fiilor lui Adam. Și mulți au intrat deja în acest Rai, care nu va pieri și din care nu va mai fi izgonire. Dacă ați auzit, dar sunteți încă apăsați de frica de moarte, e ca și când nici n-ați fi auzit. Dacă ați auzit această veste bună și ați primit-o în inima voastră, atunci și învierea voastră, adică trezirea la viață, a început

întru voi – trezire ce se va încununa cu învierea.

Dacă această veste bună a ajuns să fie viața vieții voastre, atunci moartea este pentru voi o jucărie, așa cum este un rob legat pentru un biruitor în război.

N-ați auzit oare? Oare încă n-ați auzit că Cel ce a înviat a împlinit făgăduința lui Dumnezeu către Adam cel dintâi izgonit: că din sămânța femeii Se va arăta Cineva Care va strivi capul minciunii celei șerpuitoare a aceluia șarpe vechi și pierzător? Și S-a arătat Dumnezeu-Omul, Dumnezeu pogorât până la om și om înălțat până la Dumnezeu, S-a arătat în Valea plângerii și a tânguirii printre cei izgoniți din Rai. Și a adus slobozire robilor, viață celor morți, sănătate celor bolnavi, bucurie celor întristați, dragoste celor învrăjbiți – toate darurile desăvârșite, cele mai dulci roade ale Pomului Vieții. Cu ștergarul milei a șters lacrimile celor înlăcrimați. Cu puterea cea dumnezeiască a înviat pe fiica lui Iair, și pe fiul văduvei, și pe Lazăr, și sufletele păcătoșilor, și mintea apostolilor. Toată firea s-a plecat și s-a închinat Lui, iar robii firii s-au bucurat. Dacă ați auzit acestea, pentru ce sunteți, dar, întristați? Pentru ce umblați

cu capul plecat și călcați peste lacrimile voastre? De ați primit în inimă vestea cea bună, aceasta ar trebui să fie sfârșit al tânguirilor voastre.

N-ați auzit oare? Oare încă n-ați auzit că păcatul celui dintâi izgonit din Rai, strămoșul tuturor celor izgoniți, a fost răscumpărat? Că este răscumpărat și spălat pe cruce cu sângele Dragostei? Acel păcat a însemnat lepădarea fiilor de la Tatăl și lipsa frăției dintre frați, învrăjpire și pizmă din veac în veac, din mileniu în mileniu. Dragostea fiilor față de Tatăl s-a stins, și s-a stins și dragostea fraților față de frați. N-ați auzit oare că Hristos a stăvilit viforul păcatului și a potolit furtuna cea nebunească, vifor și furtună care vreme de veacuri stingeau și înăbușeau acel foc dintâi? N-ați auzit oare că El a aprins foc nou pe vatra cea stinsă a dragostei? Dacă ați auzit, atunci pentru ce sunteți încă împovărați de cele două poveri ale izgonirii: povara îndoielii față de Tatăl și povara îndoielii față de frați? Pentru ce nu lepădați acești doi saci de cenușă de pe sufletul vostru, de pe vatra sufletelor voastre? Dacă ați auzit această veste bună și ați primit-o în inima voastră, atunci i-au crescut din nou două aripi sufletului vostru